

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

12. Sacerdos louis, qui erat ante ciuitatem, tauros & coronas ante ianuas offerens, cum populis volebat sacrificare. 13. Quod vbi audierunt Apostoli, Paulus & Barnabas, conscißis tunicis suis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

tum quasi suum venenum circa specialis fidei & electionis certitudinem in vna pagella effundens, ita eius omnia vestigia persequi, & singulis toxicis sua antidota apponere, operæ pretium duxi.

CAP. XIII.

12. *Sacerdos Iouis, qui erat ante ciuitatem, taurorum & coronas ante ianuas offerens, cum populis volebat sacrificare.* 13. *Quod ubi audierunt Apostoli, Paulus & Barnabas, conscissis tunicis suis exilierunt in turbas, clamantes:* 14. *Viri, quid hæc facitis? & nos mortales sumus similes vobis homines.*

EXVLCERATISSIMUM in Caluini pectore maleuolentiæ vlcus ad quemlibet contactum in saniem erumpit: imò & leui quouis aspectu aut specie potius atque apparētia leuissima motum, à verbis maleuolis, virulentis, fœtidisque calumnijs temperare sibi non potest. Crassissimam hoc loco Lystrensiū idololatriam, qua Barnabæ & Paulo veluti Dijs de cœlo dilapsis cum tauris & coronis sacrificare volebant, ad venerationem Sanctorū in Ecclesia Catholica perpetua religione obseruatam homo impius obtorto collo detorquet. At quo tandem modo? Ex illa Barnabæ

nabæ ac Pauli responsione: *Et nos mortales sumus similes vobis homines.* Hæc (ait Calvinus) frigida videtur esse oratio, quæ ab Apostolis affer-
tur. Inde enim colligere promptum foret, non esse illicitum eorum cultum, quos humanis miserijs mors exemit. Hoc modo intactæ starent Gentium omnium superstitiones, quæ in Deorum numerum nõ solebant nisi mortuos referre. Eodem etiam colore suam ido-
latriam Papistæ fucarunt, qui mortuorum ossa, li-
gnum, & lapides potiùs adorant, quàm viuos & spirituales homines. Hæc ille: cuius tota oratio
non frigida modò, sed insulsißima est. Non enim idcirco Paulus se hominem mortalem asseruit, vt viuentium tantùm & spiratium hominum cultum condemnaret, vnde ta-
citè inferre possent saltem mortuos homi-
nes coli posse; sed vt omnium prorsus ho-
minum cultum diuinum animis eorũ exi-
meret. *Mortales (inquit) sumus similes vobis homines:* id est, non sumus (vt vos putatis)
Dij aliqui de cælo dilapsi (sic enim existi-
mantes dicebant, *Dij similes facti hominibus descenderunt ad nos*) Non sumus Iupiter aut Mercurius, aut tale aliquid, quos vulgus Gentilium nunquam fuisse mortales sibi persuasit, tametsi poetæ eorum originem carminibus celebrarint; sed sumus natura homines similes vobis, naturæ prorsus humanæ, non diuinæ; ideoque non de cælo venimus, sed mortalem in terris vitam agimus sicuti vos. Hæc est aperta & clara

Calvinia
foeda in
Eccles. Ca-
thol.

Pauli ve-
ra senten-
tia.

Pauli sententia, quæ omnium prorsus mortalium hominum seu viventium seu mortuorum cultum diuinum (qualem isti exhibere voluerunt) excludit, & solum Deum, qui immortalis & sempiternus est, adorandum docet. A tota igitur Pauli sententia aberrat Calvinus; seu studio, vt Catholicos carpendi ansam sumeret, seu ex inscitia, ipse viderit: & frustra in sequentibus huic à se propositæ prorsus extra chorum obiectioni accuratam molitur responsionem. Porro plenum stultitia & apertè falsum est quod subiungit, *Gentes non solere in Deorum numerum nisi mortuos referre*. Quis enim nescit, præter illos fictitios Deos, Iouem, Saturnum, Mercurium, & huiusmodi, ipsas etiâ stellas, Lunam, & Solem, adeoque ipsa quadrupedia & volatilia miseros & cæcos Gentiles pro Dijs coluisse? quod toties Scriptura commemorat, & disertissimè Paulus his verbis,

Calvini
crassissi-
ma stoli-
ditas.

Rom. i.

Mutauerunt gloriam incorruptibilis Dei, in similitudine imaginis corruptibilis hominis, & voluerum, & quadrupedum, & serpentum, vt planè hoc loco Calvinus quouis pagano cæcior (ita eum malitia excæcauit) factus fuerit.

Iam quod de Catholica Ecclesia Satan iste & accusator mēdax fratrum nostrorum affirmat, eodem colore nostram idololatriam fucare nos posse, qui mortuorum ossa, lignū & lapides adoramus, tam multiplici demenita plenum est, vt paucis illa aperiri nequeat. Colorem quem fingit,

fingit, quo Sâctorum cultû fucare velimus,
 fucum futilem & inanissimum esse ex præ-
 cedentibus apparet, quum de hominû cul-
 tu respectu Dei, non viuentiû cultu respec-
 tu mortuorum, Paulum disputasse planum
 fecerimus. Catholicos mortuorû ossa ado-
 rare, cultu videl. diuino, qualem isti pagani
 suis falsis Dijs impendebant, aut vlla illis
 sacrificia offerre, sicut isti Paulo ac Bar-
 nabæ sacrificare volebant, crassius menda-
 cium est, quàm vt vlla refutatione egeat.
 Sanctorum reliquias si certa veneratione
 Catholici prosequuntur, nemo tam crassus
 est qui à gentilitia idololatria illâ lōgissimè
 latissimèque discernere nesciat. Iam si lapi-
 des & ligna Catholici adorant, & cultu di-
 uino prosequuntur, ipsis profectò Gentili-
 bus & Paganis cæciores erunt, qui (iuxta
 Caluini sententiam) in Deorum numerum
 non nisi homines mortuos referebant, atque
 in ligna & lapides pro Dijs non habebant.
 Alius enim distinctus longeque deterior &
 crassior cultus eorum erat qui ligna & lapi-
 des pro Dijs adorabant, quàm eorum qui
 homines mortuos veluti heroas & præstan-
 tes viros in Deorum numerum referebant,
 vt clarè docet D. Augustinus. Sed ita Cal-
 uinum malevolentia excæcauit, vt ad cul-
 tum Catholicum reprehendendum in pau-
 corum verborum disputatione ter quater-
 que cæcus & insulsus deprehendatur. Tali

Aliud
 crassum
 Caluini
 mendaciū.

Christia-
 nos paga-
 nis cæcio-
 res Calui-
 nus facit.

De doctr.
 Christi.
 lib. 2.

vertigine percuti meretur, qui diuinis Scripturis non ad veritatis doctrinam, sed ad propriam libidinem exsaturandam, nefarie & impie abutuntur, easque probrose contuprant.

15. *Qui in præteritis generationibus dimisit omnes gentes ingredi vias suas.*

Hæresum
hodie pro
gressus.

Horum temporum hæretici, quum ex-
tante hoc schismate in quibusdam
tantum Catholicæ fidei dogmatibus repre-
hendēdis, Christianorū hominū patientiam
tentassent, rerum successu elati, tantum sibi
tandem de illorum stupiditate & stultitia
pollicebantur, vt dicere & affirmare non
vererentur, vniuersam Christi Ecclesiā orbi
cognitam his adeo multis sæculis (sanè ab
ipso Apostolorum tempore) crassis admo-
dum erroribus implicatā, fœdis superstitioni-
bus immersam, à Deo penitus desertam
fuisse, & tam à vero Dei cultu quàm à tota
iustitia fidei penitus excidisse. Hanc puden-
dam & horrendam blasphemiam, quū æquis
animis, imò plausibiliter à leuissimis homi-
nibus, & cuiuslibet nouitatis auidis, excipi
vidissent; ad eius quoque quantumlibet ab-
furdæ & execranda sententiæ confirmatio-
nem, diuinas Scripturas, sicut ad cætera sua
placita omnia confirmanda, aliquo tandem
modo contorquere oportuit. Calvinus de-
xter in hoc genere si quis alius, promptus &
acutus,